Vyživovací povinnost rodičů k dětem stanovená vykonatelným rozhodnutím soudu však nebývá stále častěji dobrovolně plněna. Nejsou ojedinělé případy, kdy povinný rodič odmítá druhému rodiči poskytovat výživné s odkazem na to, že mu druhý rodič brání ve styku s dítětem, příp. styk znepříjemňuje. Často se jedná o projev nezodpovědného a úmyslného jednání povinné osoby. Dalším důvodem může být i nedůvěra povinných v rozhodování soudu, které je subjektivním hodnocením majetkových poměrů rodičů a odůvodněných potřeb dítěte soudem. Jedno je však jisté – účastníci mají právo využít všech prostředků daných právním řádem k ochraně svých práv a pakliže jim je rozhodnutím uložena nějaká povinnost, měli by ji plnit.

Plnění vyživovací povinnosti může být vynucováno cestou soudního výkonu rozhodnutí prováděného soudem nebo cestou soudní exekuce prováděné soukromým exekutorem. Volba způsobu provádění vynucování rozhodnutí o běžném či dlužném výživném je na oprávněném.

Tato diplomová práce je rozdělena do dvou částí. První část pojednává o průběhu výkonu rozhodnutí o výchově nezletilých dětí a okrajově o problematice mezinárodních únosů dětí. Druhá část je věnována vynucování soudních rozhodnutí ukládajících plnění vyživovací povinnosti rodičů k dětem soudy či soudními exekutory. Je rozdělena do 4 podkapitol pojednávajících o výkonu rozhodnutí o výživě, soudní exekuci pro výživné, vymáhání výživného ve vztazích s mezinárodním prvkem a možnosti vynucování vyživovací povinnosti podáním trestního oznámení pro trestný čin zanedbání povinné výživy.

Cílem této diplomové práce je zaměřit se na úpravu problematiky vynucování soudních rozhodnutí o výchově a výživě dítěte v českém právním řádu a na praktické zkušenosti soudů v oblasti vykonávacího řízení o výchově a výživě, příp. soukromých exekutorů při vymáhání výživného. Za účelem získání praktických poznatků jsem absolvovala stáže u Okresního soudu v Příbrami, Obvodního soudu pro Prahu 5 a zúčastnila jsem se mezinárodní konference „Když rodič unese vlastní dítě“ řešící problematiku mezinárodních únosů dětí. Současně jsem oslovila desítky soudů a exekutorských úřadů s cílem získat praktické zkušenosti a orientační počty vyřizovaných věcí. Na závěr obou částí zařazuji samostatnou kapitolu o poznatcích z této praxe.